Nr. 5. Warszawa, dnia 30 maja 1931 r. **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P. Nr. Nr. 47—49. . . . . str. 242

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1931 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 roku o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych . . . . „ 242

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1931 r. o ewidencji ruchu ludności . . . . „ 245

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 9 maja 1931 r. o przekazaniu wojewodom niektórych uprawnień Ministra Rolnictwa, wynikających z art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem . . „ 248

II. Przedruki z Monitora Polskiego Nr. Nr. 112—123 . . . . „ 248

Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1931 r. w sprawie komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych . . . . „ 249

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie mieszkań służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległych mu urzędów . . „ 253

III. Przedruki z innych wydawnictw urzędowych . . . . „ 253

Rozkaz Ministra Spraw Wojskowych w sprawie przyjmowania od władz administracyjnych i sądowych materjału uzbrojenia . . . . „ 253

V. Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. . . . . „ 254

Poz. 132 — Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 20 maja 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnych Komisarzy do spraw walki z epidemjami . . . . „ 254

VI. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych . . . . „ 254

Poz. 133 — Okólnik Nr. 82 z dn. 15 maja 1931 r. o tabeli stanów chorobowych . . „ 254

134 — Okólnik Nr. 83 z dnia 16 maja 1931 r. w sprawie strzeleckich bud jarmarcznych Związku Strzeleckiego. . . . . „ 255

135 — Okólnik Nr. 84 z dnia 18 maja 1931 r. o opłatach emerytalnych od posłów sejmowych i senatorów. . . . . „ 255

136 — Okólnik Nr. 85 z dnia 19 maja 1931 r. o kontroli paszportów na stacjach granicznych . . . . „ 256

137 — Okólnik Nr. 86 z dnia 18 maja 1931 r. w sprawie ryczałtu na przesiedlenie . „ 256

138 — Okólnik Nr. 87 z dnia 21 maja 1931 r. w sprawie ustalania prawa własności gruntów nadanych włościanom przy uwłaszczeniu a obecnie wchodzących w skład gmin miejskich . . . . „ 257

139 — Okólnik Nr. 88 z dnia 22 maja 1931 r. w sprawie wykonywania zębów sztucznych z niewłaściwego złota . . . . „ 257

140 — Okólnik Nr. 89 z dnia 20 maja 1931 r. o załatwianiu spraw poborowych aresztantów . . . . „ 258
141 — Okólnik Nr. 90 z dnia 23 maja 1931 r. o zwolnieniach pracowników komunalnych w trybie dyscyplinarnym . . . . „ 258
142 — Okólnik Nr. 91 z dnia 22 maja 1931 r. w sprawie interpretacji zwykłej większości w myśl określenia art. 29 ust. 2-go dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej . . . . „ 258
143 — Okólnik Nr. 92 z dnia 28 maja 1931 r. o powiatowej księdze sanitarnej . „ 259

VII. Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych . . . . „ 259
Poz. 144 — Pismo Nr. Min. 4776/1/31 z dnia 12 maja 1931 r. w sprawie stanu sanitarnego kraju . . . . „ 259
145 — Pismo Nr. Apr. 570/88 z dnia 13 maja 1931 r. w sprawie regulowania cen chleba „ 260
146 — Pismo Nr. AA. 3644/1 z dnia 18 maja 1931 r. o redagowaniu wiz zarobkowych dla artystów cudzoziemców . . . . „ 260
147 — Pismo Nr. SS. 2889/1 z dnia 26 maja 1931 r. w sprawie zaszeregowania pracowników komunalnych . . . . „ 261

VIII. Nowe książki i czasopisma . . . . „ 261
Poz. 148 — „Zmotoryzujmy Polskę" Ks. J. Makłowicz . . . . . . „ 261
149 — „Dom, Osiedle, Mieszkanie" — miesięcznik, zeszyt 4 z r. 1931 . . . „ 261
150 — „Ankieta rejestracyjna ludności i wskazówki w jej przeprowadzeniu" K. Szczepański . . . . „ 261

IX. Ruch służbowy . . . . „ 262

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 20 maja Nr. 47 Rok 1931

Poz. 404. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 lutego 1931 r. o uldze celnej na gaz świetlny.

Poz. 405. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 31 marca 1931 r. o ulgach celnych.

Poz. 406. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1931 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 2 ust. (2) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 193) zarządzam co następuje:

§ 1. Ogłasza się w załączniku do niniejszego rozporządzenia tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) w brzmieniu obowiązującem od dnia 1 kwietnia 1931 r. z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych ustawą z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 193).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1931 r. (poz. 406).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 6 marca 1928 r.

o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa przysługuje na zasadzie niniejszego rozporządzenia:

a) osobom, które za działalność, zmierzającą do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, wyrokami sądów państw obcych, względnie orzeczeniami lub zarządzeniami władz administracyjnych lub

wojskowych, zostały skazane na karę ciężkiego więzienia, albo inną karę pozbawienia wolności, na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karę osiedlenia;

b) osobom, które aresztowane za działalność określoną pod literą a), jako podejrzane o zdradę stanu lub inne zbrodnie polityczne, zagrożone karą śmierci, ciężkich robót, pozbawienia wolności na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karą osiedlenia—pozostawały łącznie w aresztach, w więzieniach śledczych lub w obozach koncentracyjnych przynajmniej przez jeden rok;

c) osobom, które za działalność określoną pod literą a) w drodze administracyjnej zostały zesłane przez władze rosyjskie przynajmniej na okres dwóch lat na Syberję (do b. gubernij: jenisejskiej, irkuckiej, tobolskiej lub tomskiej, albo na obszary: amurski, jakucki, przymorski lub zabajkalski, oraz na Sachalin), lub do b. gubernij: archangielskiej, wiackiej i wołogodzkiej;

d) wdowom i sierotom do 18 roku życia włącznie po straconych na podstawie wyroków za działalność określoną pod lit. a), tudzież pozostałym po osobach wyliczonych pod lit. a) b) i c), wdowom poślubionym przed przyznaniem zaopatrzenia, oraz sierotom do 18 roku życia włącznie, pochodzącym z małżeństwa zawartego przez b. skazańca przed przyznaniem mu zaopatrzenia jako b. skazańcowi politycznemu, o ile osoby te nie posiadają środków zapewniających utrzymanie;

e) rodzicom, po straconych lub zmarłych b. skazańcach politycznych, objętych lit. a), o ile stracony lub zmarły skazaniec nie pozostawił wdowy lub dzieci i o ile rodzice nie pobierają żadnego innego zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, albo też z jakiegokolwiek bądź innego tytułu z funduszów publicznych, lub też nie posiadają innych środków zapewniających utrzymanie.

(2) Osobom wymienionym pod lit. a) b) i c), służy prawo do zaopatrzenia, jeżeli osoby te nie posiadają środków zapewniających utrzymanie, a nadto utraciły co najmniej 50% zdolności do zarobkowania lub przekroczyły 55 rok życia.

(3) Przez posiadanie środków, zapewniających utrzymanie, rozumieć należy uzyskiwanie przez daną osobę dochodu, przekraczającego minimum wolne od płacenia podatku dochodowego.

Art. 2.

(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. a), b) i c), wynosi miesięcznie: samotnych — 125 zł., żonatych — o ile żona została zaślubiona przed przyznaniem zaopatrzenia — 150 zł.

(2) Ponadto przyznaje się tym osobom prawo do leczenia i protezowania na koszt Skarbu Państwa, o ile choroba lub kalectwo pozostaje w związku z ich działalnością, wymienioną w art. 1 pod lit. a).

(3) Osoby zniedołężniałe lub ułomne, nieodzownie potrzebujące stałej opieki, na własną prośbę, a osoby psychicznie chore na wniosek właściwego opiekuna, mogą być na koszt Skarbu Państwa umieszczane w odpowiednich zakładach opiekuńczych, względnie w zakładach dla psychicznie chorych, przyczem przez cały czas przebywania w takich zakładach osoby samotne pobierają jedną piątą część przyznanego im zaopatrzenia, osoby zaś posiadające rodzinę, nie pobierają żadnego zaopatrzenia, a w tym ostatnim wypadku żona i dzieci przez cały czas przebywania męża, względnie rodzica, w zakładzie opiekuńczym, względnie w zakładzie dla psychicznie chorych, mają prawo do pobierania zaopatrzenia, przewidzianego dla wdów i sierot.

(4) Jeżeli z powodu braku miejsca, lub innych ważnych przyczyn, osoba objęta powyższem postanowieniem nie może być umieszczona w zakładzie opiekuńczym, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej jest uprawniony przyznać dodatek pielęgnacyjny w wysokości dwóch piątych zaopatrzenia w wymiarze dla samotnego.

Art. 3.

(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. d) wynosi miesięcznie:

a) dla wdowy—połowę zaopatrzenia zmarłego męża skazańca, w wymiarze dla samotnego;

b) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka pobiera zaopatrzenie, po jednej trzeciej części zaopatrzenia wdowy;

c) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka nie żyje, lub nie pobiera zaopatrzenia, po połowie zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem, względnie suma zaopatrzenia sierocego, nie może przekraczać zaopatrzenia zmarłego skazańca w wymiarze dla samotnego.

(3) Zaopatrzenie każdego z rodziców, wymienionych w art. 1 pod lit. e), wynosi miesięcznie jedną czwartą część zaopatrzenia skazańca w wymiarze dla samotnego.

(4) Wdowie, względnie sierotom lub innym osobom, które pokryły koszty pogrzebu byłego skazańca politycznego, zmarłego po przyznaniu mu zaopatrzenia, zwraca się koszty pogrzebu w wysokości jednomiesięcznego zaopatrzenia zmarłego.

Art. 4.

Wdowom z małżeństwa sądownie rozdzielonego przysługuje prawo do zaopatrzenia tylko wówczas, gdy zmarły mąż był sądownie obowiązany do utrzymywania żony.

Art. 5.

O ileby osobie, uprawnionej do zaopatrzenia na podstawie niniejszego rozporządzenia, przysługiwało także prawo do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa z jakiegokolwiek bądź innego tytułu, wówczas ma ona prawo wyboru jednego z tych zaopatrzeń.

Art. 6.

Zaopatrzenie należy się od 1 dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do zaopatrzenia, jednak nie wcześniej, jak od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Zaopatrzenie b. skazańców politycznych, oraz pozostałych wdów, sierot i rodziców, nie może ulec zapowiedzeniu lub zajęciu sądowemu.

Art. 7.

(1) Od zaopatrzenia są wyłączone osoby, które — po dokonaniu czynów, wymienionych w art. 1 pod lit. a), będących podstawą aresztowania lub skazania tych osób, względnie postawienia ich w stan oskarżenia, postępowaniem hańbiącem, oraz wysługującem się władzom śledczym i zwróconem przeciwko interesowi Narodu Polskiego, wykazały, że nie są godne przyznania im zaopatrzenia.

(2) O wyłączeniu od zaopatrzenia osób, objętych powyższem postanowieniem, rozstrzyga ostatecznie Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej, wymienionej w art. 9.

Art. 8.

Prawo do zaopatrzenia gaśnie w razie:

a) śmierci uprawnionego,

b) zawarcia związku małżeńskiego przez wdowę lub sierotę,

c) ukończenia przez sierotę 18-tego roku życia,

d) prawomocnego skazania uprawnionego za czyn karygodny, gdy skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących ustaw utratę prawa do zaopatrzenia z funduszów publicznych lub utratę praw obywatelskich.

(1) W razie uzyskania przez osobę uprawnioną środków, zapewniających utrzymanie, na czas posiadania tych środków zawiesza się prawo do korzystania z zaopatrzenia.

(2) Osoba, która podstępnie uzyskała zaopatrzenie, przypadające na zasadzie niniejszego rozporządzenia, lub wyższy wymiar zaopatrzenia, może być pozbawiona prawa do dalszego pobierania tego zaopatrzenia, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej. Minister Skarbu jest uprawniony do natychmiastowego zawieszenia wypłaty całości lub części zaopatrzenia do czasu uprawomocnienia się orzeczenia władzy w trybie postępowania administracyjnego.

(3) Kwoty, nienależnie pobrane przez byłego skazańca politycznego (wdowę, sierotę lub rodziców skazańca), podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd przez zainteresowaną osobę, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej.

Art. 9.

(1) O prawie do zaopatrzenia orzeka Minister Skarbu na zasadzie uchwały komisji kwalifikacyjnej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu, w której skład wchodzą:

(2) Wyznaczony przez Ministra Skarbu urzędnik jako przewodniczący, oraz pięciu członków: jeden, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, jako zastępca przewodniczącego, jeden przez Ministra Spraw Wewnętrznych, jeden przez Ministra Sprawiedliwości, oraz dwóch przedstawicieli, powołanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z pośród kandydatów, zaproponowanych w ilości po cztery osoby przez poszczególne stowarzyszenia, względnie związki b. skazańców politycznych, których statuty zostały zatwierdzone przez władze naczelne. W ten sam sposób będą wyznaczeni, względnie powołani zastępcy.

Art. 10.

W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej może przyznawać określone wyżej zaopatrzenie także osobom, które wprawdzie nie odpowiadają jednemu z warunków art. 1 co do orzeczonej, zagrożonej lub odcierpianej kary, względnie co do okresu przebywania w areszcie lub w więzieniu śledczem, które jednakże swoją działalnością wybitniej zasłużyły się dla sprawy odzyskania Niepodległości Państwa Polskiego, lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, albo też w związku z tą działalnością uległy chorobom, lub też kalectwu zmniejszającym co najmniej o 50% zdolność tych osób do zarobkowania.

Art. 11.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, oraz Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 407. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 maja 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładu pracy Towarzystwo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Bielarni „Zawiercie" Sp. Akc. w Zawierciu.

Poz. 408. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 maja 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwie śląskiem.

Poz. 409. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1931 r. o ewidencji ruchu ludności.

Na podstawie art. 1 ust. 2, art. 2, 14 ust. 1 i art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziany w §§ 52 i 53 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653) termin 1 lipca 1931 r., t. j. termin założenia rejestru mieszkańców, przenosi się na dzień 31 grudnia 1931 r.

Upoważnia się zarazem właściwych terytorjalnie wojewodów do przedłużania tego terminu do dnia 1 lipca 1932 r. w takich gminach, w których z powodów wyjątkowych założenie rejestru na dzień 31 grudnia 1931 r. okazałoby się niemożliwe.

§ 2. Obowiązki gmin w zakresie prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności przekazuje się:

a) na terenie gmin wiejskich i obszarów dworskich województwa poznańskiego — wójtostwom, istniejącym na zasadzie art. 105 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86);

b) na terenie gmin województwa śląskiego, wymienionych w rozporządzeniach szczegółowych tego wojewody—władzom, wykonywującym na obszarze poszczególnych gmin wiejskich i miejskich policję miejscową;

c) na terenie gmin rejonów fortecznych i pasa granicznego, wymienionych w rozporządzeniach szczegółowych właściwych wojewodów—miejscowym organom policji państwowej.

§ 3. Zameldowanie i wymeldowanie osób czasowo przebywających w hotelach, pensjonatach i innych wszelkiego rodzaju zakładach, przewidzianych w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) oraz osób przebywających czasowo w miejscowościach letniskowych, kuracyjnych, uzdrowiskowych i t. p. dokonywane są na kartach zameldowania i wymeldowania wzoru Nr. 13 i 14.

Przewidziane powyżej karty zameldowania i wymeldowania wzoru Nr. 13 i 14 służą do meldowania przybyszów łącznie z towarzyszącymi im w podróży członkami rodziny, t. j. żoną i dziećmi do lat 18 włącznie.

§ 4. W domach, których właściciele nie zamieszkują w danej miejscowości lub w wypadkach, w których ze względu na specjalne warunki lokalne wyznaczenie zastępcy właściciela domu w myśl art. 9 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej okazałoby się niemożliwe—obowiązek zameldowania i wymeldowania (art. 4, 7, 8 i 11 tegoż rozporządzenia) ciąży na dzierżawcach, którzy zajmują dom lub mieszkanie, albo dają u siebie schronienie przybyszowi lub przyjmują go jako sublokatora, pracownika, służbę domową, domownika, członka rodziny i t. p.

O zastosowaniu powyższego postanowienia decyduje z urzędu lub na wniosek zainteresowanej osoby albo też na żądanie władz zarząd gminy.

Od decyzji w tym względzie zarządu gminy może być wniesione odwołanie do właściwej władzy administracji ogólnej, która rozstrzyga ostatecznie.

Rozporządzenia szczegółowe, dotyczące kwestji prowadzenia domowych ksiąg meldunkowych względnie list, w wypadkach przewidzianych w ustępie 1 niniejszego paragrafu, oraz dotyczące kwestji wykonania obowiązków meldunkowych w tychże wypadkach, wydawać będą w miarę potrzeby wojewódzkie władze administracji ogólnej—stosownie do ogólnych norm postępowania, wskazanych w art. 4, 7, 8, 9 i 11 wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16 marca 1928 r.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załączniki do rozp. Min. Spraw Wewn.
z dnia 12 maja 1931 r. (poz. 409).

Strona 1.

Wzór Nr. 13.

KARTA ZAMELDOWANIA

dla czasowo przebywających w hotelach i t. p. zakładach oraz w miejscowościach letniskowych, kuracyjnych i t. p.

....

powiat gmina miejscowość

ul...Nr. domu....................

1. Nazwisko i imię..

2. Przybył dn. ....
   Skąd ....
   (jeżeli z zagranicy wskazać miejscowość i kraj)

3. Miejsce zamieszkania ....
   ....

4. Zawód..

5. Wiek..

Potwierdzenie zameldowania

czasowo przebywających w hotelach i t. p. zakładach oraz w miejscowościach letniskowych i t. p.

....

Województwo powiat gmina miejscowość

Nazwisko ....

Imię..

Rozmiar karty 150 × 113 mm.
Rozmiar potwierdzenia 40 × 113 mm.
Kolor żółty.

Strona 2.

6. Stan..

7. Przynależność państwowa..

8. Jakim dowodem się legitymuje..

9. Osoby towarzyszące:
   a) żona ....
   b) dzieci do lat 18 ....
   (Imię i wiek)

10. Data..
    i podpisy osoby przybywającej prowadzącego meldunki

11. Uwagi..

12. Adnotacje urzędowe:

Miejsce zamieszkania ....
Przybył na pobyt czasowy dnia ....
m-ca..19..........r. i został zameldowany
w domu Nr.......................... Nr.......................... mieszk. przy ul..........................
....Kom..........................P. P.
Podpis urzędnika ....
dn.. m-ca..19..........................r.
pieczęć gminy

Strona 1

Wzór Nr. 14.

KARTA WYMELDOWANIA

dla czasowo przebywających w hotelach i t. p. zakładach oraz w miejscowościach letniskowych, kuracyjnych i t. p.

....
powiat gmina miejscowość

ulica .... Nr. domu ....

1. Nazwisko i imię ....

2. Wyprowadził się dn. .... m-ca .... 19.......... r.
   dokąd ....
   (jeżeli zagranicę wskazać miejscowość i kraj)

3. Miejsce zamieszkania ....
   ....

4. Zawód ....

Potwierdzenie wymeldowania

czasowo przebywających w hotelach i t. p. zakładach oraz w miejscowościach letniskowych i t. p.

....
Województwo powiat gmina miejscowość

Nazwisko ....

Imię ....

Rozmiar karty 150×113 mm.
Rozmiar potwierdzenia 40×113 mm.
Kolor żółty z niebieskim pasem.

Strona 2.

5. Osoby towarzyszące (żona dzieci),
   Ilość osób ....
   Jak długo przebywał (a)?

6. Uwagi:

7. Data ....

Podpis prowadzącego meldunki

8. Adnotacje urzędowe:

Wyprowadził się (opuścił miejsce czasowego pobytu)

dn. .... m-ca .... 19.......... r. i został wymeldowany
z domu Nr. .... Nr. m. .... przy ul. ....
Kom. .... P. P.

Podpis urzędnika ....

dn. .... m-ca .... 19.......... r.

pieczęć gminy

z 20 maja Nr. 48 Rok 1931

Poz. 410. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 maja 1931 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. w sprawie cofnięcia dodatków, przewidzianych w ustawie skarbowej z dnia 21 marca 1931 r.

Poz. 411. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 28 kwietnia 1931 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia zagranicę pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Poz. 412. Oświadczenie rządowe z dnia 20 marca 1931 r. w sprawie przystąpienia Litwy do konwencji międzynarodowej dotyczącej opjum podpisanej w Genewie dnia 19 lutego 1925 r.

Poz. 413. Oświadczenie rządowe z dnia 20 marca 1931 r. w sprawie ratyfikacji przez Persję konwencji i statutu o wolności tranzytu, podpisanych w Barcelonie dn. 20 kwietnia 1921 r.

z 23 maja Nr. 49. Rok 1931

Poz. 414. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 kwietnia 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, określające w zakresie ubezpieczenia pracowników umysłowych warunki praktyki, wymaganej dla zaliczenia do pracowników umysłowych sprzedawców i ekspedjentów sklepowych i księgarskich oraz warunki ulgowe tegoż zaliczenia.

Poz. 415. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1931 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1926 r. w sprawie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę celną Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 416. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27 kwietnia 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy pocztowej.

Poz. 417. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 9 maja 1931 r. o przekazaniu wojewodom niektórych uprawnień Ministra Rolnictwa, wynikających z art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem.

Na podstawie art. 51 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Rolnictwa, wynikające z punktu d) ustępu drugiego art. 51, oraz w odniesieniu do sarn-kóz uprawnienia, wynikające z punktu c) tegoż artykułu i ustępu, przekazuje się wojewodom.

2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 17 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 448).

Poz. 418. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1931 r. o ponownych wyborach do Sejmu w okręgu Nr. 9.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 maja Nr. 112 Rok 1931

Poz. 164. Przepisy Rachunkowo-Kasowe dla Kasy Urzędu Emigracyjnego, wydane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli Państwowej.

z 18 maja Nr. 113 Rok 1931

Poz. 165. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 maja 1931 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 sierpnia 1930 r. o pieczęciach urzędowych w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz w podległych urzędach i zakładach państwowych.

Poz. 166. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

Poz. 167. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych.

z 19 maja Nr. 114 Rok 1931

Poz. 168. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 7 maja 1931 r. L. dz. 2427/31.

Poz. 169. Obwieszczenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 6 maja 1931 r. o wykazie rafineryj, uprawnionych do sprowadzania w stanie nieskażonym: tłuszczów zestalonych oraz olejów roślinnych ciekłych.

z 20 maja Nr. 115 Rok 1931

Poz. 170. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 maja 1931 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników Sądu Pracy w Chrzanowie.

z 21 maja Nr. 116 Rok 1931

Poz. 171. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 172. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 173. Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1931 roku w sprawie komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie § 7 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o ustanowieniu komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych oraz wojskowo-lekarskich dla zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 38. poz. 302) zarządzam, co następuje:

Właściwość komisyj.

§ 1. Badanie funkcjonarjusza zasadniczo odbywa się w komisji lekarskiej przy tym urzędzie wojewódzkim, na terenie którego pełni on służbę.

Badanie funkcjonarjusza w stanie spoczynku odbywa się w komisji właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania.

Terminy urzędowania komisyj.

§ 2. Komisje lekarskie przy urzędach wojewódzkich (Komisarjacie Rządu m. st. Warszawy) urzędują w terminach, wyznaczonych przez wojewodę (Komisarza Rządu), zaś komisje lekarskie przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w terminach wyznaczonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Dokumenty podlegających badaniu w komisjach lekarskich.

§ 3. Komisje lekarskie otrzymują od władz zarządzających przeprowadzenie badania wyjaśnienie, w jakim celu ma być przeprowadzone badanie, tudzież czy, oprócz niezdolności do służby, ma być przeprowadzone również ustalenie stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej i ewentualnie inne okoliczności, mające w myśl ustawy o uposażeniu emerytalnem znaczenie przy ustalaniu praw emerytalnych; a ponadto otrzymują:

a) kartę ewidencyjną badanego;

b) umotywowaną opinję właściwego przełożonego o służbowej przydatności funkcjonarjusza na zajmowanem stanowisku;

c) spostrzeżenia co do uchyleń od normalnego postępowania życiowego;

d) opis warunków pracy badanego, mogących mieć wpływ na stan jego zdrowia;

e) akta dochodzeń co do tych okoliczności, w których powstało cierpienie (kalectwo), wreszcie opinję właściwego przełożonego co do tychże okoliczności;

f) wszelkie posiadane przez władzę zaświadczenia lekarzy urzędowych o przebytych przez funkcjonarjusza chorobach, oraz

g) świadectwa o stanie zdrowia funkcjonarjusza przy przyjęciu na służbę.

Przygotowanie spraw dla komisyj i warunków, niezbędnych dla pracy komisji.

§ 4. Całkowite przygotowanie spraw dla komisyj, oraz wszystkiego tego, co komisji jest i może być potrzebne dla wykonywania przez nią obowiązków, należy do sekretarza komisji, wyznaczonego w tym celu przez Wojewodę (Komisarza Rządu) względnie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Personel pomocniczy dla komisji lekarskiej i odpowiednie pomieszczenie na czas urzędowania komisji, oraz potrzebne przyrządy, niezbędne do czynności komisji lekarskiej, przydziela władza, przy której urzęduje komisja (wykaż zał. Nr. 1).

Obowiązki przewodniczącego komisji lekarskiej.

§ 5. Przewodniczący komisji ustala kolejność badania przybyłych na komisję lekarską funkcjonarjuszów, stwierdza ich tożsamość, kieruje tokiem badania w komisji, sprawdza zgodność podawanych przez badanego okoliczności, dotyczących powstania i przebiegu cierpienia (kalectwa), z danemi, znajdującemi się w dokumentach, dołączonych do akt i czuwa, by orzeczenie komisji było wystawione zgodnie z obowiązującemi przepisami.

Badanie w komisjach lekarskich.

§ 6. Badanie funkcjonarjusza w komisjach lekarskich przeprowadzają wszyscy wchodzący w skład komisji lekarze.

Przy badaniu należy zwracać uwagę przedewszystkiem na objawy przedmiotowe cierpienia, a o ile objawy, stwierdzone przez lekarzy komisji, są niedostateczne dla rozpoznania cierpienia (kalectwa) i wydania orzeczenia, przewodniczący może skierować funkcjonarjusza do lekarza specjalisty, względnie do specjalnego zakładu, wskazanych przez Wojewodę (Komisarza Rządu), względnie, jeśli chodzi o Komisję przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Wynik uzyskanych badań komisja bierze pod rozwagę przy wystawianiu orzeczenia.

Orzeczenie lekarskie i sposób jego sporządzania.

§ 7. Orzeczenie lekarskie komisja wystawia według wzoru, podanego w załączniku Nr. 2 do niniejszej instrukcji.

Przy określaniu cierpień oraz zdolności do służby państwowej komisje lekarskie posługują się „tabelą stanów chorobowych", wydaną przez Ministra Spraw Wewnętrznych (okólnik Nr. 82 z dnia 15 maja 1931 r.).

W punkcie 1 orzeczenia należy wymienić wszystkie stany chorobowe, stwierdzone u badanego (podstawowe i inne) z oznaczeniem głównych objawów według określeń podanych w poszczególnych paragrafach „tabeli".

W punkcie 2 komisja orzeka o stanie zdolności badanego do służby państwowej według podanych we wzorze orzeczenia określeń.

a) określenie **„zdolny do służby"** stosuje się przy stwierdzeniu cierpień wymienionych w rubrykach; „kat A" lub „kat A_1" tabeli, o ile cierpienia z rubryki „kat. A_1", w zależności od zajmowanego stanowiska (rodzaju służby), nie są przeszkodą do pełnienia służby;

b) określenie **„niezdolny do służby na zajmowanem stanowisku"** stosuje się przy stwierdzeniu cierpień, wymienionych, w rubryce „kat. A_1" tabeli, o ile dane cierpienia, w zależności od zajmowanego stanowiska (rodzaju pracy), są przeszkodą do pełnienia służby;

c) określenie **„niezdolność do służby jest trwała"** stosuje się przy stwierdzeniu cierpień, wymienionych w rubryce „kat. B" tabeli, a nadto w poszczególnych przypadkach cierpień wymienionych w rubryce „kat. A_1", zależnie od rodzaju i nasilenia ich, oraz stanu ogólnego badanego, o ile czynią go niezdolnym do służby na zajmowanem stanowisku;

d) określenie: **„niezdolność do służby jest czasowa na okres . . . . ."** stosuje się przy stwierdzeniu cierpień, rokujących poprawę i niepodpadających pod „kat. B".

Orzekając o zdolności względnie niezdolności do służby, należy odpowiednie określenie uzupełnić podaniem kategoryj i paragrafów tabeli, wymieniających wszystkie stwierdzone u badanego cierpienia.

W punkcie 3 komisja wydaje swą opinję o czasie powstania cierpienia, o winie badanego w powstaniu cierpienia, oraz o związku przyczynowym cierpienia ze służbą państwową, na podstawie załączonych do aktów świadectw i dowodów.

W punkcie 4 komisja ustala wysokość ogólnego procentu utraty zdolności zarobkowej na podstawie „skali wysokości utraty zdolności do pracy zarobkowej", podanej w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302). Podane w tej skali normy utraty zdolności zarobkowej o pewnej rozpiętości (np. od 30% do 100%) należy traktować w ten sposób, że najwyższą normę utraty zdolności zarobkowej należy stosować tylko do najwyższego stopnia nasilenia odnośnego cierpienia i właściwych mu objawów, uwzględniając przytem stan ogólny badanego.

Jeżeli utrata zdolności zarobkowej jest następstwem kilku cierpień, przy obliczaniu obowiązują następujące zasady:

Najpierw oznacza się procent utraty zdolności zarobkowej, jaki jest następstwem cierpienia, powodującego utratę tę w stopniu najwyższym, następnie oznacza się procent utraty zdolności zarobkowej, jaki jest następstwem cierpienia, powodującego utratę tę bezpośrednio w mniejszym stopniu, dalej procent utraty zdolności zarobkowej, jaki jest następstwem cierpienia, powodującego utratę w stopniu jeszcze niższym i t. d.

Jeżeli pierwsze cierpienie powoduje więcej niż 20% utraty zdolności zarobkowej, procent utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej każdem z następnych cierpień, oznacza się w ten sposób, że do liczby procentu, podanego dla tego cierpienia według „skali", dolicza się dla drugiego cierpienia 5, trzeciego 10, czwartego 15 i t. d.

Rzeczywisty procent utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej każdem następnem cierpieniem, oblicza się od reszty procentu zdolności zarobkowej, pozostałej po odliczeniu procentu utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej każdem poprzedniem cierpieniem, np.: pierwsze cierpienie spowodowało 70% utraty zdolności zarobkowej, pozostała zdolność zarobkowa wynosi 30%. Drugie cierpienie powoduje 40% utraty zdolności zarobkowej, po dodaniu 5 równa się 45%, zatem rzeczywisty stopień utraty zdolności zarobkowej, spowodowany drugiem cierpieniem, wynosi 45% od 30, t. j. 13,5%.

Ogólną wysokość procentu utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej wszystkiemi cierpieniami otrzymuje się przez dodanie do procentu utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej pierwszem cierpieniem (według skali), rzeczywistej wysokości procentu utraty zdolności zarobkowej dla każdego z następnych cierpień. W przykładzie powyższym wyniesie ona 70+13,5 równa się $83^1/_2$. Ułamek poniżej 0,5 odrzuca się, powyżej 0,5 zaokrągla się, dodając 1,0. Wzór obliczenia wysokości ogólnej utraty procentu zdolności zarobkowej dla kilku cierpień podaje załącznik Nr. 3.

Orzekając o wysokości utraty zdolności zarobkowej, komisja lekarska stwierdza, czy utrata zdolności zarobkowej w oznaczonej wysokości jest trwałą, czy też czasową.

W punkcie 5, orzekając o wysokości utraty zdolności zarobkowej dla celów przewidzianych w art. 12 ust. 1) ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem, komisja, o ile stwierdza, że cier-

pienie istniało uprzednio, a obecnie z przyczyn, wymienionych w punkcie 2 art. 9 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem uległo pogorszeniu, ustala utratę zdolności zarobkowej tylko w takim stopniu, w jakim nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia.

W punkcie 7 komisja orzeka o potrzebie umieszczenia emerytowanego funkcjonarjusza w zakładzie dla umysłowo-chorych i wypełnia wówczas oprócz pkt. 7 tylko punkt 1 orzeczenia.

Badanie w komisjach w drugiej instancji.

§ 9. Wszystkie wyżej wymienione przepisy mają zastosowanie również w postępowaniu komisyj lekarskich II instancji.

W piśmie władzy, skierowującej funkcjonarjusza do komisji II instancji, powinien być podany powód zarządzenia ponownego badania.

Nadzór nad czynnościami komisyj lekarskich.

§. 10. Nadzór nad komisjami lekarskiemi należy do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Załącznik Nr. 1.

Wykaz przedmiotów i narzędzi, niezbędnych dla czynności komisji lekarskiej.

A. **Umeblowanie**: stoły, krzesła, tapczan pokryty ceratą z poduszką ceratową, parawan, wieszadła do ubrania, lustro, umywalka z wodą bieżącą.

B. **Bielizna**: zapas ręczników, prześcieradeł i fartuchów lekarskich.

C. **Narzędzia do badania**: wzrostomierz, waga dziesiętna, taśmy miernicze, tablice do badania ostrości wzroku, młotek, pukadło i słuchawka, łopatka metalowa i 20 drewnianych do badania gardła, szczypczyki anatomiczne, nożyczki chirurgiczne, odwracadło powiek Zacherta, komplet metalowych wzierników usznych, podstawka emaljowana nerkowata, palce gumowe, 10 opatrunków osobistych, 5 opasek gazowych, wata odtłuszczona, spirytus skażony, wazelina, nalewka jodowa, rozczyn karbolowy.

Załącznik Nr. 2.

ORZECZENIE
Komisji Lekarskiej I instancji (II instancji)

przy ....

U p. ....
(imię i nazwisko, stanowisko, tytuł służbowy)

....
(w stanie spoczynku)

urodz. ....
(data i miejsce)

stwierdzamy:

1. Cierpienie (a):
   a) ....
   (podstawowe)
   b) ....
   (inne)
   ....
2. Cierpienie (a) to (e) czyni (ą) badanego:
   a) zdolnym do służby..........
   (kat. A. §§.......... kat. A_1 §§..........)
   b) niezdolnym do służby na zajmowanem stanowisku ....
   (kat. A. §§..........),
   c) niezdolnym do służby państwowej wogóle (kat. B §§..........),
   d) niezdolność do służby jest trwała,
   e) niezdolność ta jest czasowa na okres (tygodni, miesięcy).
3. Cierpienie (a) z §§ .... powodujące trwałą niezdolność do służby:
   a) powstało bez własnej winy badanego,
   b) powstało z winy badanego,
   c) wina badanego jest umyślna,
   d) wina badanego nie jest umyślna,
   e) powstało przed wstąpieniem do służby państwowej,
   f) powstało po wstąpieniu do służby państwowej,
   g) stoi w związku przyczynowym ze służbą państwową,
   h) nie stoi w związku przyczynowym ze służbą państwową.
4. Cierpienie (a) z §§ .... powoduje (ą) ogólną utratę zdolności zarobkowej:
   a) w wysokości..........%,
   b) czasowo,
   c) na stałe.
5. Cierpienie (a) z §§..........
   a) powstało z przyczyn wymienionych w pkt. 2 art. 9 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem i
   b) powoduje (ą) utratę zdolności zarobkowej w wysokości..........%.
6. Cierpienie (a) z §§..........powoduje (ą) potrzebę szczególnej opieki na okres ....(na stałe).
7. Cierpienie (a) z §§..........powoduje (ą) potrzebę umieszczenia badanego w zakładzie dla umysłowo chorych.
8. Do czasu przeniesienia w stan spoczynku stan zdrowia badanego:
   a) wymaga udzielenia mu urlopu zdrowotnego,
   b) nie wymaga udzielenia mu urlopu zdrowotnego.

Przy wystawianiu orzeczenia przyjęto pod uwagę świadectwa i dowody, załączone do pisma, którem zarządzono badanie, a mianowicie: załączniki Nr. Nr..........

Miejscowość
(data)

Przewodniczący:
Członkowie:

Załącznik Nr. 3.

Przykład obniżenia utraty zdolności zarobkowej przy zsumowaniu 4-ch cierpień (kalectw).

Nr. porz.	NAZWA CIERPIENIA (KALECTWA)	% utraty podług instrukcji	po dodaniu cyfry 5, 10, 15	pozostała zdolność do pracy wskutek cierpienia (kalectwa) Nr. 1	utrata spowodowana cierpieniem (kalectwem) Nr. 2	utrata spowodowana cierpieniem (kalectwem) Nr. 1 i 2	pozostała zdolność do pracy po uwzględnieniu cierpienia (kalectwa) Nr. 1 i 2	utrata spowodowana cierpieniem (kalectwem) Nr. 3	utrata spowodowana cierpieniem (kalectwem) Nr. 1, 2 i 3	pozostała zdolność do pracy po uwzględnieniu cierpienia (kalectwa) Nr. 1, 2 i 3	utrata spowodowana cierpieniem (kalectwem) Nr. 4	Ostateczne obliczenie ogólnej utraty zdolności zarobkowej
1.	Żupełna utrata kończyny górnej prawej	70		30								
2.	Obniżenie ostrości na obu oczach Vis 3/10	40	45		13,5	83,5	16,5					
3.	Zrównoważona wada serca . .	25	35					5,775	89,275	10,725		
4.	Brak palca środkowego u lewej ręki	10	25								2,68124	91,9

Zaokrąglić do . . . 92%

z 22 maja Nr. 117 Rok 1931

Poz. 174. Zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 15 maja 1931 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych.

z 23 maja Nr. 118 Rok 1931

Poz 175. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 maja 1931 r. w sprawie czasowego zajęcia gruntów pod plac ćwiczeń dla garnizonu Mińsk-Mazowiecki.

z 26 maja Nr. 119 Rok 1931

Poz. 176. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 6 maja 1931 r. w sprawie uznania drogi ubocznej Knurów — Nieborowice Hammer za drogę celną.

Poz. 177. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV 814/3/31 z dnia 5 maja 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez norweskie urzędy celne.

z 27 maja Nr. 120 Rok 1931

Poz. 178. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 780/3/31 z dnia 5 maja 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez szwedzkie urzędy celne.

z 28 maja Nr. 121 Rok 1931

Poz. 179. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 180. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1931 r. w sprawie wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru 1931 roku.

z 29 maja Nr. 122 Rok 1931

Poz. 181. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1931 r. w sprawie upoważnienia Polskiego Touring Klubu do wydawania tryptyków samochodowych i motocyklowych.

z 30 maja Nr. 123 Rok 1931

Poz. 182. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 183. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1931 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 184. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 5 maja 1931 r. L. D. VII. 647/2, w sprawie rachunkowego ujęcia sum wypłacanych z kredytów bieżących na zaspokojenie wydatków, dotyczących ubiegłych okresów budżetowych.

Poz. 185. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie mieszkań służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz podległych mu urzędów.

Na podstawie § 2 ust. ostatni rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 maja 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie mieszkań służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz podległych mu urzędów („Monitor Polski" Nr. 120, poz. 306) ulega następującym zmianom:

1) § 1 punkty c, d, e, g otrzymują brzmienie następujące:

pkt. c) Komendanci Wojewódzcy, Inspekcyjni Komend Wojewódzkich, Komendanci P. P. miast: Krakowa, Lwowa. Łodzi, Poznania i Wilna, Naczelnicy Urzędów Śledczych i Komendanci Szkół P. P.

pkt. d) Komendanci Powiatowi, Kierownicy Komisarjatów, Kierownicy Wydziałów Śled., Komendanci Rezerw P. P. i Kierownik Tresury Psów Pol.

pkt. e) Instruktorzy Szkół, Zastępcy Komendantów Powiatowych, Zastępcy Kierowników Komisarjatów i Komendanci Posterunków P. P.

pkt. g) Woźni przy starostwach, o ile niema dozorców domowych, oraz woźni w szkołach P. P.

2) § 2 pkt. d) otrzymuje następujące brzmienie:

pkt. d: Dla Inspekcyjnych Komend Wojewódzkich, dla Komendantów P. P. miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania i Wilna, Naczelników Urzędów Śled. i Komendantów Szkół P. P. po 3—4 pokoi z kuchnią i przynależnościami o maksymalnej powierzchni pokoi mieszkalnych 120 m².

Dotychczasowy punkt d zmienia się na e, który otrzymuje następujące brzmienie: dla Komendantów Powiatowych P. P., Kierowników Wydziałów Śledczych. Komendantów Rezerw, Kierowników Komisarjatów P. P. i Kierowników Tresury Psów Pol. po 2 — 3 pokoi z kuchnią i przynależnościami o maksymalnej powierzchni pokoi mieszkalnych 90 m.².

Dotychczasowy pkt. e zmienia się na f, który otrzymuje następujące brzmienie:

pkt. f: dla Instruktorów Szkół, Zastępców Komendantów Pow., Zastępców Kierowników Komisarjatów i Komendantów Posterunków Policji Państwowej po 2 pokoje z kuchnią i przynależnościami o maksymalnej powierzchni pokoi mieszkalnych 75 m.².

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 186. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 maja 1931 roku w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 30 marca 1931 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu elektrotechnicznego na obszarze województwa poznańskiego z wyłączeniem miast Bydgoszczy i Inowrocławia oraz powiatów bydgoskiego, szubińskiego, wyrzyskiego i inowrocławskiego.

Poz. 187. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa z dnia 20 maja 1931 r. o ustaniu przymusowego zarządu państwowego nad dobrami ziemskiemi „Żułowo", b. własnością Włodzimierza Kurnosowa.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK ROZKAZÓW
MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 30 maja Nr. 15 Rok 1931

188.

Dep. Uzbr. 303 Og. Org.

Materjał uzbrojenia — przyjmowanie od władz administracyjnych i sądowych — wystawianie wojskowych listów przewozowych; uzupełnienie rozkazu.

W uzupełnieniu postanowień, zawartych w Dzienniku Rozkazów Nr. 25/30 poz. 300, zarządzam:

Wojskowe listy przewozowe, służące władzom administracyjnym i sądowym do przewozu kolejowego materjału zbrojenia, wystawia zarządca składnicy uzbrojenia na podstawie umotywowanego zapotrzebowania tych władz.

Zapotrzebowanie na wojskowe listy przewozowe powinno określać: ilość i rodzaj materjału uzbrojenia, termin zamierzonej jego wysyłki, oraz nazwę nadawczej stacji kolejowej.

Materjał uzbrojenia, przesyłany przez władze administracyjne, względnie sądowe, za listami przewozowemi zwykłemi, względnie za pośrednictwem poczty, mogą być przyjmowane, przez składnice uzbrojenia tylko w wypadku opłacania należności za przewóz przez te władze.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

132.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnenego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 20 maja 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnych Komisarzy do spraw walki z epidemjami.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. d ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 388), zarządzam co następuje:

§ 1.

Powołuje się Urzędy Nadzwyczajnych Komisarzy do spraw walki z epidemjami na obszarze wszystkich Województw, z wyjątkiem Województwa Śląskiego i na obszarze m. st. Warszawy na czas do dnia 31 grudnia 1931 r.

§ 2.

Pełnienie Urzędu Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami porucza się Wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, każdemu na podległym mu obszarze.

§ 3.

Powołanym na mocy niniejszego rozporządzenia Nadzwyczajnym Komisarzom do spraw walki z epidemjami przekazuje się uprawnienia, wymienione w art. 2 oraz w art. 3 ust. 1 lit. a, pkt. 2) i lit. c ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 388), z tem zastrzeżeniem, iż powszechnie obowiązujące rozporządzenia w dziedzinie zwalczania epidemji mogą być wydawane tylko za uprzednią zgodą Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Sławoj-Składkowski)
Naczelny Nadzwyczajny Komisarz
do spraw walki z epidemjami.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

133.

Okólnik Nr. 82

z dnia 15 maja 1931 r.

(Z. O. 20780/31) o tabeli stanów chorobowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu tabelę stanów chorobowych, określających kategorje zdolności fizycznej do służby państwowej cywilnej, celem stosowania jej przy badaniu przez lekarzy urzędowych kandydatów do państwowej służby cywilnej i funkcjonarjuszów państwowych, ubiegających się o udzielenie urlopów zdrowotnych powyżej 6-ciu tygodni, jak również przez Komisje lekarskie przy badaniu funkcjonarjuszów państwowych w celach emerytalnych.

Uwaga 1. Tabeli stanów chorobowych nie przedrukowano.

Uwaga 2. W rozesłanej tabeli należy poczynić następujące poprawki (pismo z dn. 1.VI. 1931 r. Nr. ZO. 20780/31):

Str.	Kat.	§§	Jest	Winno być:
3	A_1		niezależnie od rodzaju	zależnie od rodzaju
7	A_1	17	Jedno lub obustronne	Jednostronne
9	A_1	22	a) Jednostronne przewlekłe śluzoropne zapalenie	a) Jednostronne przewlekłe śluzoropne lub ropne zapalenie
10	A	23	przytępieniem słuchu i t. d.	przenieść do kat. A_1
21	B	46	a) Wody	a) Wady
22	A	48	b) Małe wodniaki i jądra	b) Małe wodniaki jądra
23	A_1	51	b) brak 2 palców	b) brak 3 palców.

134.

Okólnik Nr. 83

z dnia 16 maja 1931 r.

(SF. 4601/1) w sprawie strzeleckich bud jarmarcznych Związku Strzeleckiego.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku ze zbliżającemi się terminami narodowych i międzynarodowych zawodów strzeleckich, myśliwskich i łucznych, organizowanych w Polsce w r. b., oraz mając na celu względy obrony narodowej, Związek Strzelecki podejmuje intensywną akcję w kierunku propagowania strzelectwa na szeroką skalę na terenie całego kraju i popularyzowania go wśród najszerszych mas społeczeństwa.

Jednym ze środków powyższej akcji będzie organizowanie strzeleckich bud jarmarcznych, dostępnych dla ludności miejskiej i wiejskiej za bardzo drobnemi opłatami. Przedsięwzięcie to nie jest pomyślane jako przedsiębiorstwo dochodowe, a ewentualny zysk z bud strzeleckich obracany będzie na poparcie rozwoju strzelectwa nietylko w ramach organizacyjnych Związku Strzeleckiego, ale w całem Państwie. Bezpośrednim celem tej imprezy jest, aby przez rozrywkowy jej charakter wciągać stopniowo strzelających do systematycznego uprawiania strzelectwa, a przez to wpłynąć na rozpowszechnienie tego sportu w Polsce i podniesienie jego poziomu.

Impreza powyższa zasługuje zatem na gorące poparcie i poparcia takiego udzielił jej już Pan Minister Skarbu, który zarządzeniem z dn. 5.III 1931 r. L. D. V. 2341/1 zwolnił strzeleckie budy jarmarczne, poczynając od r. 1931 — od podatku przemysłowego i dochodowego. Celem dalszego ułatwienia tej akcji zechcą Panowie Wojewodowie zalecić zarządom związków komunalnych na podległym Im obszarze, aby strzeleckie budy jarmarczne zwalniały od samoistnych komunalnych podatków i opłat.

Wyrażając swoją zgodę na zorganizowanie na całym obszarze Państwa (z wyj. woj. śląsk) strzeleckich bud jarmarcznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność przestrzegania przytem warunków bezpieczeństwa publicznego, a w szczególności baczenia na to, aby budy jarmarczne nie tamowały ruchu. W tym celu każde miejsce budy jarmarcznej winno być ustalane przez właściwe władze na wniosek Związku Strzeleckiego.

135.

Okólnik Nr. 84

z dnia 18 maja 1931 r.

(OB. 4893) o opłatach emerytalnych od posłów sejmowych i senatorów.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 5 maja 1931 r. Nr. D. I. 5632/5/31 — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, co następuje:

Artykuł 7 ustawy emerytalnej dla funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 170), nakłada w ustępie trzecim na funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych wybranych do ciał ustawodawczych, obowiązek uiszczania opłat emerytalnych, wymienionych w ustępach pierwszym i drugim tegoż art. 7 również przez czas trwania mandatu poselskiego lub senatorskiego. Opłaty te mają być obliczane od uposażenia, jakie wymienieni funkcjonarjusze państwowi względnie zawodowi wojskowi pobieraliby w służbie czynnej, gdyby nie pozostawali na urlopie bez uposażenia, względnie w stanie nieczynnym, z powodu piastowania mandatu. Potrącenia opłaty emerytalnej w tych wypadkach winny być dokonywane z diet poselskich lub senatorskich.

Wobec tego jest konieczne podanie do wiadomości Biuru Sejmu i Biuru Senatu tych funkcjonarjuszów państwowych względnie wojskowych zawodowych, którzy są na urlopie bez uposażenia, względnie w stanie nieczynnym z powodu piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego, a którym w myśl ustępu trzeciego art. 7 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującem od 1 kwietnia 1931 r. należy od tego dnia potrącić opłatę emerytalną z diet poselskich lub senatorskich. We właściwych zawiadomieniach należy Biuru Sejmu i Biuru Senatu podać dokładnie kwoty, które mają być potrącane w myśl ustępów pierwszego i drugiego powołanego art. 7 ustawy emerytalnej, tudzież donosić o każdorazowej zmianie wysokości tych kwot.

Zawiadomień o dokonaniu potrąceń i zarachowaniu kwot potrąconych na właściwą pozycję budżetu należy każdorazowo żądać od Biura Sejmu względnie Biura Senatu.

Powyższe dane zechcą Panowie przesyłać Biurom Sejmu i Senatu bezpośrednio.

136.

Okólnik Nr. 85

z dnia 19 maja 1931 r.

(AP. 226/20) o kontroli paszportów na stacjach granicznych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. P. Wojewodów: lubelskiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Doświadczenie kilkoletnie wykazało, że prowadzenie w związku z kontrolą paszportową spisów osób, przekraczających granicę jest dla celów bezpieczeństwa i kontroli granicznej zbędne, a ponadto utrudnia wprowadzenie uproszczeń kontroli paszportowej i w związku z tem skrócenia postojów pociągów komunikacji bezpośredniej.

Po porozumieniu zatem z Ministerstwem Komunikacji i Ministerstwem Skarbu, które ze swej strony poczyni zarządzenia w sprawie uproszczenia odprawy celnej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane tytułem próby znieść obowiązek zapisywania w specjalnych rejestrach wszystkich osób przejeżdżających granicę. Wobec tego odpada również konieczność zabierania podróżnym paszportów na posterunek, za wyjątkiem oczywiście tych poszczególnych wypadków, gdy w razie uzasadnionych wątpliwości co do poszczególnych osób lub dopumentów okaże się potrzeba zabrania paszkortu na posterunek celem dokładniejszego porównania i sprawdzenia.

W związku z powyższem zechce Pan Wojewoda wydać stosowne zarządzenia, aby kontrola paszportów w pociągach komunikacji bezpośredniej prowadzona była całkowicie w pociągu. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza przytem, że funkcjonarjusze kontroli granicznej wobec zyskania na czasie z powodu zniesienia zapisywania — winni obecnie zwracać większą uwagę na sam paszport i jego posiadacza, a w szczególności stwierdzać z należytą starannością tożsamość posiadacza paszportu oraz zwracać uwagę na termin jego ważności, tudzież czy odpowiada on wymogom, przewidzianym w przepisach obowiązujących.

Jednocześnie Ministerstwo zaznacza, że w najbliższym czasie zostanie uregulowana kwestja wprowadzenia krótkich wyciągów, zawierających nazwiska i dane dotyczące osób poszukiwanych w najważniejszych sprawach. Wyciągi te po ich zaprowadzeniu będą otrzymywały policyjne organa kontroli granicznej, przeprowadzający paszportową kontrolę graniczną i będą je stale mieć przy sobie, tak, że w razie potrzeby będą mogli na miejscu porównywać rysopisy osób i dane paszportowe z wyciągiem, bez zabierania paszportu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń w celu spiesznego wprowadzenia powyższego w życie, oraz o powiadomienie Ministerstwa o dniu, od którego rozpocznie się stosowanie nowego systemu kontroli na podległych Panu Wojewodzie stacjach granicznych, jak również o wynikach jaki system ten wyda, a w szczególności o czasie potrzebnym przy poszczególnych pociągach dla przeprowadzenia w ten sposób kontroli paszportowej.

137.

Okólnik Nr. 86

z dnia 18 maja 1931 r.

(OB. 572/2) w sprawie ryczałtu na przesiedlenie.

Do

P. P. Wojewodów Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Okólnikiem z dnia 17 marca 1928 r. Nr. 39 (Zb. Zarz. str. 1148) wyjaśniono między innemi, że ryczałt na pokrycie kosztów przesiedlenia należy wypłacać przeniesionemu z chwilą jego zgłoszenia się na nowem miejscu służbowem niezależnie od okoliczności, czy przeniesiony przewiózł, względnie zamierza przewieźć urządzenie domowe do nowego miejsca służbowego, lub też, czy wogóle posiada urządzenie domowe.

Zgodnie z oznajmieniem Ministerstwa Skarbu — wyjaśnienie powyższe dotyczy takich tylko przeniesień, które w konsekwencji pociągają za sobą potrzebę przesiedlenia się do nowej miejscowości, t. j. nowego miejsca, lub też — o ile to nie nastąpi, narażają przeniesionego na wydatki prowadzenia podwójnego gospodarstwa domowego względnie codziennego dojeżdżania do nowego miejsca służbowego.

W wypadkach zatem przeniesienia funkcjonarjusza lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonarjusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego, jak również w wypadkach przeniesienia z jednej miejscowości do drugiej wśród takich warunków lokalnych, że obie miejscowości, chociaż stanowią oddzielne jednostki administracyjne (gminy), tworzą jednak jedno wspólne osiedle ludzkie oraz w innych podobnych wypadkach przeniesień, które z natury rzeczy nie mogą wywoływać potrzeby przesiedlenia się, ryczałtu wspomnianego, którego celem jest—według wyraźnego postanowienia przepisu — pokrycia wydatków połączonych z przesiedleniem, przyznawać nie należy.

Powyższe podaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 30 kwietnia 1931 r. L. D. III. 834/1/31, w uzupełnieniu wymienionego na wstępie okólnika swego — do wiadomości i stosowania.

138.

Okólnik Nr. 87

z dnia 21 maja 1931 r.

(SS. 510/4) w sprawie ustalania prawa własności gruntów nadanych włościanom przy uwłaszczeniu, a obecnie wchodzących w skład gmin miejskich.

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku, Wilnie.

Jeden z p. p. wojewodów zwrócił się do Min. Spraw Wewn. z zapytaniami w sprawach:

1) Czy rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 X 1927 r. o ustalaniu prawa własności do gruntów, nadanych przy uwłaszczeniu (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 822) może mieć zastosowanie przy ustalaniu prawa własności włościan do gruntów nadanych włościanom przy uwłaszczeniu, które to grunty wskutek rozporządzeń władz polskich znalazły się w granicach gminy miejskiej niezależnie od tego, czy rozporządzenia dotyczyły utworzenia nowej gminy miejskiej z paru gromad wiejskich czy też włączenia gromady wiejskiej do już istniejącej gminy miejskiej.

2) Kto w powyższych wypadkach ma prawo udziału w zebraniach wiejskich.

3) Kto przewodniczy na tych zebraniach oraz

4) Kto winien spełniać funkcje zastrzeżone w art. 4 i 6 wójtom gmin.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Sprawiedliwości i Min. Reform Rolnych wyjaśnia, co następuje:

Do p. 1) „Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14.X 1927 r. o ustalaniu prawa własności do gruntów nadanych włościanom przy uwłaszczeniu (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 822) określa tryb postępowania przy dochodzeniu przez włościan prawa własności gruntów otrzymywanych przy uwłaszczeniu. Grunty tej kategorji przeważnie znajdują się w obrębie gminy wiejskiej, fakt jednak, iż na skutek rozporządzeń Rady Ministrów weszły całkowicie lub częściowo w skład gminy miejskiej, nie wpływa na możność dochodzenia praw własności do omawianych gruntów w trybie cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.X 1927 r.“

Do p. 2) W myśl art. 3 powyższego rozporządzenia w skład tak zwanego „zebrania wiejskiego“ wchodzą tylko ci właściciele gruntów, którzy otrzymali ziemię na podstawie wspólnego aktu nadawczego. Ograniczenie powyższe wskazuje, iż momentem decydującym o prawie do udziału w powyższem „zebraniu wiejskiem“ jest nie przynależność gminna, lecz wspólny akt nadawczy, niezależnie od zaszłych zmian w ustroju administracyjnym gmin czy też gromad.

Do p. 3) Mając na uwadze użyte w cytowanem rozporządzeniu wyrażenie „zebranie wiejskie“ należy uznać za właściwe, aby w wypadkach, gdy część osób zainteresowanych posiada grunty na terenie miasta, część zaś na terenie gminy wiejskiej — zebranie odbyło się w gminie wiejskiej na terenie wsi pod przewodnictwem sołtysa, jeżeli zaś wszystkie grunta znajdują się obecnie na terenie miasta — zebranie odbyło się na terenie miasta pod przewodnictwem delegowanego przez burmistrza członka zarządu gminnego, w wypadku zaś, gdy wszystkie grunty, objęte wspólnym aktem nadania znajdują się obecnie na terenie kilku wsi — zebranie odbyło się na terenie tej wsi, w której dane grunty znajdowały się w czasie wydania aktu uwłaszczeniowego.

Do p. 4) Konsekwentnie do stanowiska zajętego w p. 3) uznać należy, iż o ile na zebraniu wiejskiem przewodniczyć będzie sołtys, to funkcje wymienione w art. 4 i 6 omawianego rozporządzenia wykonywać będzie wójt gminy, o ile natomiast przewodniczyć będzie delegowany przez burmistrza członek zarządu gminnego, to do burmistrza należeć będzie i wykonywanie funkcyj, wynikających z art. 4 i 6 rozporządzenia z dnia 14.X 1927 r.

139.

Okólnik Nr. 88

z dnia 22 maja 1931 r.

(Z. O. 1197/31) w sprawie wykonywania zębów sztucznych z niewłaściwego złota.

Do

P. P. Wojewodów Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego, Wileńskiego i Wołyńskiego, oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektórzy technicy dentystyczni wykonywują zęby sztuczne ze złota zachodzącego śniedzią lub niskopróbnego.

W myśl obowiązujących przepisów rosyjskiej ustawy probierczej z dnia 11.III. 1896 r. (Zb. praw T. XI cz. II ust. przemysłowej Ks. 3 w brzmieniu, ustalonem w 1906 r.) znajdujące się w handlu oprawy zębów sztucznych zwolnione są od obowiązku cechowania w urzędach probierczych, lecz winny one czynić zadość próbie przepisanej, jak również art. 512 wymienionej wyżej ustawy oraz rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22.VIII. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 730), które przewiduje, jakie domieszki do metali szlachetnych są dopuszczalne.

Na wypadek wykrycia nadużyć w sprawie wyżej omówionej zechce Pan Wojewoda (Komisarz Rządu) po porozumieniu się z właściwemi urzędami probierczemi kierować takie sprawy do sądów.

140.

Okólnik Nr. 89

z dnia 20 maja 1931 r.

(AP. 4324/1) o załatwianiu spraw poborowych—aresztantów.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Dość często zdarzają się wypadki przytrzymania przez organa policji państwowej osób w wieku poborowym, nieposiadających żadnych dokumentów określających stosunek ich do służby wojskowej. Poborowych takich odstawiają organa pol. państw. do dyspozycji powiatowych władz adm. ogólnej, które w razie istnienia okoliczności przewidzianych w § 133 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270 ex 1930), przytrzymują ich aż do czasu przeprowadzenia korespondencji z właściwą powiatową władzą administracji ogólnej miejsca urodzenia lub zamieszkania.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że korespondencja w powyższych sprawach przeciąga się nieraz bardzo długo, skutkiem czego przytrzymanie poborowych trwa nieraz po kilka tygodni. Postępowanie takie pozostaje w sprzeczności z § 133 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego, a ponadto naraża gminy lub Skarb Państwa niepotrzebnie na koszta wyżywienia aresztanta.

W związku z powyższem zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) wydać właściwe zarządzenia, aby wszelkie pisma dotyczące przytrzymanych poborowych, załatwiane były odwrotnie, jako b. pilne oraz aby urząd wysyłający pisma te oznaczał: „Sprawa b. pilna — aresztant".

141.

Okólnik Nr. 90

z dnia 23 maja 1931 r.

(SS. 3573/1) o zwolnieniach pracowników komunalnych w trybie dyscyplinarnym.

Do

P. P. Wojewodów, w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B., Łucku.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre związki komunalne pragnąc się uchronić od ponoszenia świadczeń emerytalnych na rzecz pracowników, którzy na zasadzie statutu emerytalnego nabyli prawa do odprawy lub emerytury, mylnie interpretując § 19 p. 2 i 22 statutu wzorowego, zwalniają w drodze dyscyplinarnej starszych zwłaszcza pracowników, nie zachowując żadnych formalności związanych z postępowaniem, dyscyplinarnem.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że zwolnienie na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, orzeczenie takie winno być oparte na postępowaniu dyscyplinarnem, przeprowadzonem zgodnie z miejscowym statutem, względnie o ile takiego statutu niema, z zachowaniem form istotnych dla tego rodzaju postępowania, a mianowicie.

1) orzeczenie dyscyplinarne winno być poprzedzone dochodzeniem przyczem z reguły obwiniony winien być przesłuchany, w ostateczności zaś winien złożyć pisemne wyjaśnienie;

2) wobec tego, że z istotą postępowania dyscyplinarnego związane są dwustronność i kontradyktoryjność postępowania, przeto przy rozprawie obwiniony winien być przesłuchany;

3) wniosek o przeprowadzenie rozprawy dyscyplinarnej winien być doręczony obwinionemu, ażeby mógł on zapoznać się z aktem oskarżenia i przygotować się do obrony w terminie nie krótszym niż 7 dni przed rozprawą.

Zechce Pan Wojewoda przypomnieć powyższe zasady zarządom związków komunalnych na terenie województwa, aby uniknąć zbytecznych interwencyj i odwołań spowodowanych niezachowaniem powyższych zasad.

142.

Okólnik Nr. 91

z dnia 22 maja 1931 r.

(SG. 586/1) w sprawie interpretacji zwykłej większości w myśl określenia art. 29 ust. 2-go dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej.

Do

P. P. Wojewodów: w Warszawie, Lublinie, Kielcach, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Łucku, Brześciu n/B.

Przez jednego z Panów Wojewodów została wysunięta sprawa ścisłej interpretacji zwykłej większości w myśl określenia art. 29-go ust. 2-go dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. Pr. Nr. 13/1919 r. poz. 141) w związku z przeprowadzanemi przez sejmiki powiatowe (rady miejskie) wyborami na członków rad komunalnych kas oszczędności.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przez termin „zwykła większość głosów", użyty w powołanym wyżej art. 29 i 33 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. należy rozumieć połowę plus jeden oddanych głosów.

Co się zaś tyczy wątpliwości, czy przy wyborach należy kartki puste uważać za głosy od-

dane, to wyraźną wskazówkę dla rozstrzygnięcia tej kwestji zawiera przepis art. 29-go dekretu z dnia 4 lutego 1919 r., według którego „wstrzymujących się od głosowania uważa się za głosujących za wnioskiem".

Ponieważ zaś przy wyborach z natury rzeczy niema wniosku jednego, lecz co najmniej dwa wnioski wzajemnie się wykluczające, więc puste kartki nie mogą być z tego powodu na poczet żadnego z nich zaliczane. Niemniej wobec intencji ustawodawcy, towarzyszącej ostatnio powołanemu przepisowi dekretu z dnia 4 lutego 1919 r.. należy stanąć na stanowisku, że kartki puste powinny w każdym razie uważane być za głosy oddane i że tem samem wchodzą do podstawy obliczenia większości głosów.

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić związki komunalne oraz komunalne kasy oszczędności.

143.

Okólnik Nr. 92

z dnia 28 maja 1931 r.

(Insp. Z. 705 31) o powiatowej księdze sanitarnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Nr. 155 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1926 r. Nr. Z. O. 8728/26, zamieszczonego w Zbiorze Zarządzeń na str. 1660 poz. 4, i zmieniając częściowo pismo okólne z dnia 5.I 1928 r. Nr. Z. O. 94/28 (Zb. Zarz. M. S. W. str. 1664 poz. 5), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) załącza powiatową księgę sanitarną, dostosowaną do układu wojewódzkich ksiąg sanitarnych, z prośbą o przesłanie do starostw po jednym egzemplarzu wraz z zapasowemi arkuszami w celu wypełnienia przez lekarzy powiatowych odpowiednich rubryk na podstawie dotychczas prowadzonych ksiąg sanitarnych powiatu, oraz uzupełnienia nowych rubryk przez zebranie potrzebnych danych.

Jednocześnie dla ułatwienia lekarzom powiatowym opracowania ksiąg sanitarnych proszę Pana Wojewodę o wydanie właściwych zarządzeń, ażeby kierownicy referatów Starostw, Wydziałów Powiatowych i Zarządów miast udzielali p. p. lekarzom powiatowym potrzebnych ścisłych i sprawdzonych danych.

Sposób prowadzenia wspomnianych powyżej ksiąg określa dołączona do niniejszego okólnika instrukcja.

Nr. Insp. Z. 704/31.

Instrukcja

dotycząca sposobu prowadzenia powiatowych ksiąg sanitarnych.

Powiatowa księga sanitarna, będąca odzwierciadleniem stanu sanitarnego powiatu i dokumentem pracy lekarza powiatowego, winna być prowadzona pismem czytelnem (o ile możności maszynowem), nie może zawierać wątpliwych, nieścisłych i niesprawdzonych danych, przekreślań i poprawek, winna być starannie przechowywana przez lekarza powiatowego i być dostępna dla inspekcji ministerjalnej i wojewódzkiej.

Każdy arkusz księgi sanitarnej winien być podpisany przez lekarza powiatowego, który jest osobiście odpowiedzialny za prawdziwość i dokładność zawartych w powiatowej księdze sanitarnej danych.

Za okres sprawozdawczy należy uważać rok budżetowy, t. j. czas od 1 kwietnia do 31 marca.

Dane za rok budżetowy 1930/31 winny być wniesione do nowej księgi sanitarnej.

Zmiany, które zajdą w latach następnych w pewnych działach, winny być odnotowane na arkuszach zapasowych i wstawione do skoroszytu w odpowiednich miejscach.

Dawne księgi sanitarne należy przechować w archiwum dla celów ewentualnych porównawczych sprawdzań.

O ile zebranie ścisłych danych dla uzupełnienia nowych rubryk w księdze sanitarnej byłoby narazie utrudnione lub niemożliwe, należy to omówić w uwagach do każdego arkusza.

W razie braku miejsca dla uwag nie należy pisać ich na odwrocie, lecz na oddzielnym arkuszu, który otrzyma liczbę poprzedniego arkusza z dodatkiem: a, b, c i t. d.

Do str. 28 i 29. Jeżeli nazwa miejscowości nie zmieści się w kratkach, a przychodni, sanatorjów, szpitali i t. p. na terenie powiatu jest mniej, niż kratek na arkuszu, należy dla nazwy miejscowości zająć 2 lub 3 kratki i tak rozszerzone rubryki oddzielić od siebie grubszą linją.

W razie braku na arkuszu rubryk, dalszy ciąg danego działu należy pisać na odpowiednio pokratkowanym arkuszu zwykłego papieru, odpowiedniego wymiaru, oznaczając go także poprzednią liczbą z dodatkiem: a, b, c i t. d.

VII.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

144.

Pismo Nr. Min. 4776/1/31

z dnia 12 maja 1931 r.

w sprawie stanu sanitarnego kraju.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z porą letnią zwracam uwagę Panów Wojewodów na szereg okólników moich w sprawie zdrowotności kraju.

Z okólników tych wykonywać należy tylko te zarządzenia, które są możliwe do urzeczy-

wistnienia w obecnej ciężkiej sytuacji gospodarczej.

Mam tu na myśli w pierwszym rzędzie zewnętrzne i wewnętrzne remonty domów czynszowych. Przyczyni się to również do zwalczania bezrobocia.

145.

Pismo Nr. Apr. 570/88

z dnia 13 maja 1931 r.

w sprawie regulowania cen chleba.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zwyżkowa tendencja cen żyta, trwająca od dłuższego czasu na rynkach krajowych uległa załamaniu, a nawet, jak wykazują notowania giełdowe z ostatniego tygodnia, ceny żyta obniżyły się o kilka punktów.

W związku z powyższem, utrzymując moje zarządzenie z dn. 21.II b. r. Nr. Apr. 570 3 co do zwyżki cen chleba, proszę Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o zwracanie nadal bacznej uwagi na kształtowanie się cen mąki na miejscowych rynkach oraz cen chleba i o wydanie zarządzenia, aby ruch cen tych artykułów był regulowany odpowiednio do ruchu cen żyta.

W akcji regulowania cen chleba wobec tendencji zniżkowej cen żyta zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) kierować się wskazaniami, zawartemi w pismach okólnych z dn. 24.IV. 1930 r. Nr. Apr. 223/1 (Zb. Zarz. str. 772, poz. 9) i z dn. 28.IV.1930 r. Nr. Apr. 244/1 (Zb. Zarz. str. 125, poz. 13).

146.

Pismo Nr. AA. 3644/1

z dnia 18 maja 1931 r.

o redagowaniu wiz zarobkowych dla artystów cudzoziemców.

Do

P. P. Wojewodów

Podając Panu Wojewodzie do wiadomości i odpowiedniego zastosowania w swoim zakresie niniejszą korespondencję, Min. Spr. Wewn. prosi Pana Wojewodę, aby udzielając odpowiedzi konsulatom na ich zapytania, zechciał wskazywać im jakiego obszaru zezwolenie na zarobkowanie ma dotyczyć, ewentualnie ustalając na użytek konsulatów samą redakcję wizy, przyczem należy mieć zawsze na uwadze zalecenie Min. Spr. Wewn., podane Panu w ostatnim ustępie okólnika Min. Spr. Wewn. Nr. 165 z dnia 11.IX. 1930 r. Nr. AA. 2226/1, (Zb. Zarz. str. 1713, poz. 3).

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AA. 3644/1
Warszawa,
dnia 18 maja 1931 r.

Redagowanie wiz zarobkowych dla artystów cudzoziemców.

Do

Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Doszło do wiadomości Min. Spr. Wewn., że nasze placówki zagraniczne (konsulaty) redagują w sposób zbyt ogólnikowy wizy wjazdowe dla zarobkujących artystów cudzoziemców. A więc np. po uzyskaniu zgody wojewody śląskiego na przyjazd zarobkującego artysty kabaretowego na podległy wojewodzie obszar administracyjny, konsulat wystawia mu wizę na wjazd do Polski „w celach zarobkowych" *wogóle*, zamiast zredagowania jej np. w sposób następujący „w celach występów artystycznych na obszarze województwa śląskiego". To też niejeden artysta zagraniczny, uzyskawszy zbyt ogólnikowo zredagowaną wizę, po paru występach na terenie województwa śląskiego udaje się np. do Warszawy i tu kontynuuje swoje występy, uniemożliwiając całkowicie Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy prowadzenie jakiejkolwiek polityki na swoim terenie w przedmiocie wjazdu zarobkujących artystów cudzoziemskich.

Zdarza się nawet czasem, że artyści wskazują konsulatowi miejsce występów całkowicie fikcyjne, bez zamiaru występowania w podanem miejscu.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Ministerstwo Spraw Zagranicznych o pouczenie naszych placówek zagranicznych, iż wizy wjazdowe dla zarobkujących artystów cudzoziemskich muszą być redagowane w sposób uniemożliwiający im korzystanie z nich w opisany wyżej sposób, to znaczy, że wizy te winny być w każdym razie ograniczone do tego terenu, na który została wyrażona zgoda właściwego wojewody, czyli z reguły do obszaru województwa, co nie wyklucza oczywiście możności jeszcze większego zacieśnienia uprawnień zarobkowych w wizie np. na występy na obszarze tylko jednego lub paru miast względnie powiatów, gdyby właściwy wojewoda tylko na to wyraził zgodę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca przytem uwagę, że zredagowanie wizy w sposób ograniczający co do zarobkowania, oczywiście nie ogranicza cudzoziemca w możności poruszania się na terenie R. P., to znaczy może on przebywać również na obszarze innych województw, byleby tam nie zarobkował, chyba, żeby uzyskał osobne zezwolenie na zarobkowanie od właściwych wojewodów (w formie uzupełniającej wizy).

O powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informuje p. p. wojewodów, udzielając im jednocześnie wskazówek co do odpowiedniego sposobu redagowania swych odpowiedzi do konsulatów w tych sprawach.

147.

Pismo Nr. SS. 2889/1

z dnia 26 maja 1931 r.

w sprawie zaszeregowania pracowników komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

W związku z okólnikiem z dn. 30 czerwca 1925 r. L. SZ. 4356 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1366 poz. 2) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości co następuje:

Zgodnie z § 20, 23, 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 (Dz. U. R P. Nr. 118, poz. 1073) związki komunalne miały dokonać uchwalenia etatu stanowisk służbowych oraz zaszeregować swych pracowników do grup uposażenia i szczebli przewidzianych w statutach etatów do dnia 1 lipca 1925 r. Jednakże doszło do wiadomości Ministerstwa Spr. Wewn., że dotychczas wiele związków komunalnych nie wykonało powyższego obowiązku. W związku z tem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o stwierdzenie, czy na terenie województwa istnieją związki, które dotychczas nie wykonały ciążącego na nich obowiązku powyżej wspomnianego oraz o spowodowanie usunięcia ewentualnych braków do dnia 1.VIII.1931 r. o czem zechce Pan Wojewoda powiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do dnia 15.IX.1931 r.

Przy sposobności Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że statuty etatów stanowisk służbowych są statutami ramowemi, w których granicach reprezentacje samorządowe mogą swobodnie awansować swoich pracowników, bez potrzeby przesyłania każdorazowo uchwał awansujących pracowników do zatwierdzenia władzom nadzorczym. Na tem też stanowisku stanął Najwyższy Trybunał Administracyjny w orzeczeniu swem z dn. 30.XII.1929 r. L. Rej. 2343/27. Jednakże ewentualne awansowanie winno się odbywać przy ścisłem przestrzeganiu przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r.

Zechce Pan Wojewoda powiadomić o powyższem związki komunalne na terenie podległego Mu Województwa.

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

148.

Ks. S. Makłowicz — „Zmotoryzujmy Polskę“

Broszura zalecona do użytku przez Ministerstwo Robót Publ. pismem L. XI 1750 z dnia 15.V.1931 r.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, a przedewszystkiem urzędy i władze komunalne.

Książkę można nabywać u autora: Warszawa, Nowy-Świat 47, lub wpłacając zł. 1.50 na conto 152636 do P. K. O.

149.

„Dom, Osiedle, Mieszkanie“ — miesięcznik, zeszyt 4-ty z r. 1931.

Zeszyt jest poświęcony zagadnieniom budownictwa wiejskiego i omawia kwestję właściwego rozplanowania wsi oraz najbardziej celowych typów budowli wiejskich.

Zeszyt ten może zainteresować powiatowe władze administracji ogólnej oraz urzędy komunalne.

Zeszyt można nabywać w cenie po 1 zł. 50 gr. za egzemplarz w administracji miesięcznika Krakowskie-Przedmieście 5.

150.

Broszura p. t. **„Ankieta rejestracyjna ludności i wskazówki w jej przeprowadzeniu“**, opracowana przez p. Kazimierza Szczepańskiego referenta spraw ewidencji i kontroli ruchu ludności w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim ma na celu zapoznanie ogółu ludności z istotą i sposobem dokonania ankiety rejestracyjnej ludności, jak też ułatwienia odnośnym władzom zebrania i sprawdzenia materjałów ankiety. Książka ta może zainteresować urzędy administracji ogólnej i urzędy samorządowe.

Książkę można nabywać we wszystkich księgarniach oraz w Samorządowym Instytucie Wydawniczym w Warszawie—Świętokrzyska 13.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY.

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 30 kwietnia 1931 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 2.IV 1931 r. mianował mjr. dypl. Hauke-Nowaka Aleksandra do odwołania naczelnikiem wydz. w IV st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa

Mianowani:

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Dobrowolska Wacława — adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. 9.IV. 31 r.

pracownik kontraktowy w IX grupie uposażenia Miśkiewicz Emiljan — do odwołania referendarzem VIII st. sł. dnia 10.IV. 31 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim kieleckim dr. Kałuski Wincenty — inspektorem ministerjalnym w dotychczasowym V st. sł. dnia 18 IV. 31 r.

Przeniesiony:

referendarz VII st. sł. Krokowski Władysław — do Urzędu wojewódzkiego lwowskiego dnia 8.IV. 31 r.

Zmarł:

radca ministerjalny VI st. sł. Milewski Witold — dnia 23 IV.31 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Zwolniony ze służby:

prow. asystent VIII st. sł. w filji Państwowego Zakładu Higjeny we Lwowie Dr. Legeżyński Michał—na własną prośbę z dniem 30.IV. 31 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim krakowskim:

radca min. VI st. sł. w Min. Przemysłu i Handlu Bilek Mieczysław — naczelnikiem wydziału V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody krakowskiego dnia 13 IV 31 r.

radca wojewódzki VI st. st. Buszek Stefan — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. 17.IV. 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim łódzkim:

prow. naczelnik wydziału V st. sł. Lutomski Wacław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym V st. sł. dnia 2.IV. 31 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Berkowicz Leon — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 8 IV. 31 r.

pom. inspektora lekarskiego w VII st. sł. Dr. Dobrowolski Jan — inspektorem lekarskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 10.IV. 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim poznańskim:

radca wojewódzki VI st. sł. Dr. Zieliński Stanisław — naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 8.IV.31 r.

prow. naczelnik wydziału V st. sł. Bielecki Eugenjusz — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym V st. sł. dnia 16.IV. 31 r.

W Urzędzie Wojewódzkim stanisławowskim:

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. w P. K. U. w Stanisławowie Skałuba Stanisław—adjunktem kancelaryjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 29.IV.31 r.

W Urzędzie wojewódzkim tarnopolskim:

prow. naczelnik wydziału V st. sł. Żyborski Wacław—naczelnikiem wydziału w dotychczasowym V st. sł. dnia 13 IV. 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim warszawskim:

prow. referendarz VII st. sł. Makowski Wincenty — naczelnikiem wydziału VI st. sł. dnia 13.IV. 31 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dr. Dańkowski Józef—z Urzędu wojewódzkiego łódzkiego do Urzędu wojewódzkiego kieleckiego—dnia 18.IV. 31 r.

asesor VII st. sł Jurjew Jan — z Urzędu wojewódzkiego kieleckiego do Urzędu wojewódzkiego warszawskiego—dnia 20 IV. 31 r.

Zwolnieni ze służby:

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim wołyńskim Paciorkowski Edward—z dniem 30.IV. 31 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Sokołowski Witold — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 20.IV. 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Wójcik Józef na własną prośbę z dniem 30.IV. 31 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym wojewoda lubelski IV st. sł. Remiszewski Antoni — z dniem 1.IV. 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału V st. sł. i wicewojewoda lubelski Karasiński Walerjan—z dniem 7.IV. 31 r.

naczelnik wydziału V st. sł. i wicewojewoda krakowski Mikosz Jan—dnia 8.IV. 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym inspektor wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim kieleckim Wieczorek Jan—z dniem 30.IV. 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł w Komisarjacie Rządu w Warszawie Nicki Leon—z dniem 30.IV. 31 r.

inspektor lekarski VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Dr. Wierzbowski Władysław—na własną prośbę z dniem 30.IV. 31 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poleskim Ziegler Leon — uchwałą Rady Ministrów z dnia 28.IV. 31 r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Kocuper Eugenjusz — starostą powiatowym krasnostawskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 2.IV. 31 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim białostockim Michałowski Stanisław—starostą powiatowym białostockim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 10.IV. 31 r.

prow. starosta powiatowy w Nowym Tomyślu Dr. Cichowski Andrzej—starostą powiatowym nowotomyskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.IV. 31 r.

starosta powiatowy VII st. sł. w Krakowie Dr. Wnęk Władysław — starostą powiatowym krakowskim w VI st. sł. dnia 13.IV. 31 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia w Starostwie powiatowem koszyrskiem Zakrzewski Kazimierz—do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 18.IV. 31 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik Starostwa powiatowego w Ostrowie Wlkp. Dr. Łobos Stanisław — starostą powiatowym ostrowskim w dotychczasowym VII st. sł. dn. 20.IV. 1931 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik Starostwa powiatowego w Szamotułach Karpiński Tadeusz — starostą powiatowym szamotulskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 20.IV. 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie grodzkiem w Grudziądzu Montwiłł Teodor—starostą grodzkim grudziądzkim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.IV. 31 r.

radca min. VI st. sł. w Zarządzie Centralnym Min. Spr. Wewn. Dr. Wyrod-Przyborowski Marcin—starostą powiatowym brzezińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 2.IV. 31 r.

radca min. VI st. sł. w Zarządzie Centralnym Min. Spr. Wewn. Krzyżanowski Wacław — starostą powiatowym horochowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 20.IV. 31 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Zamirski Ferdynand—ze Starostwa powiatowego leszczyńskiego do Starostwa powiatowego bydgoskiego dnia 2.IV. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Polanowski Leon—ze Starostwa powiatowego nowosądeckiego do Starostwa powiatowego makowskiego w Makowie Podhalańskim z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 8.IV. 31 r.

referendarz VII st. sł. Tokarski Karol — ze Starostwa powiatowego brodzkiego do Urzędu wojewódzkiego łódzkiego dnia 13.IV. 31 r.

asesor VII st. sł. Kowalczyk Andrzej — ze Starostwa powiatowego włodawskiego do Starostwa powiatowego radzyńskiego dnia 13.IV. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Władyka Stanisław—ze Starostwa powiatowego radzyńskiego do Starostwa powiatowego w Janowie Lubelskim dnia 13.IV. 31 r.

referendarz VII st. st. Dr. Oborski Tadeusz—ze Starostwa powiatowego myślenickiego do Starostwa powiatowego nowosądeckiego dnia 13.IV. 31 r.

referendarz VII st. sł. Widuch Piotr — ze Starostwa powiatowego pińskiego do Starostwa powiatowego zbaraskiego dnia 8.IV. 31 r.

asesor VII st. sł. Krzętowski Stanisław — ze Starostwa powiatowego szczuczyńskiego do Starostwa powiatowego lidzkiego dnia 28.IV. 1931 r.

asesor VIII st. sł. Miratyński Michał — ze Starostwa powiatowego siedleckiego do Urzędu wojewódzkiego warszawskiego dnia 30.IV. 1931 r.

prow. lekarz powiatowy VIII st. sł. Dr. Wójcikiewicz Józef—ze Starostwa powiatowego zbaraskiego do Starostwa powiatowego sokalskiego dnia 21.IV. 31 r.

Zwolniony ze służby:

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem warszawskiem Dr. Orzechowski Konrad—na własną prośbę z dniem 31.III. 31 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem baranowickiem Werber Leopold z dniem 30.IV. 31 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem czarnkowskiem Dr. Lniski Franciszek z dniem 31.V. 31 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dnia 28.IV. 31 r.:

Starosta powiatowy VI st. sł. w Grybowie Dr. Dynowski Konrad.

Starosta powiatowy VII st. sł. w Szubinie Schmidt Kamil.

Starosta powiatowy VII st. sł. w Wolsztynie Woźniak Tadeusz.

Starosta powiatowy VII st. sł. w Wadowicach Wąs Piotr Henryk.

Referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem kołomyjskiem Marzec Ludwik

Referendarz VIII st. sł. w Starostwie powiatowem skolskiem Skałka Wincenty.

Referendarz VIII st. sł. w Starostwie powiatowem kosowskiem w Kosowie Pokuckim Koszla Stanisław.

Referendarz VIII st. sł. i kierownik ekspozytury Starostwa rohatyńskiego w Bursztynie Palmi Jan.

E) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji we Lwowie:

Przeniesieni w stan spoczynku pozostający w stanie nieczynnym:

Urzędnik adm. I kategorji V st. sł. Wrabec Władysław—z dniem 6.IV. 31 r.

Urzędnik adm. I kategorji VII st. sł. Haberski Karol—z dniem 30.IV. 31 r.

Urzędnik adm. I kategorji VII st. sł. Dr. Markowski Włodzimierz—z dniem 30.IV. 31 r.

Urzędnik adm. I kategorji VII st. sł. Perfecki Eugenjusz—z dniem 30.IV. 31 r.

F) W Wojewódzkim Sądzie Adm. w Poznaniu:

Przeniesiony w stan spoczynku:

Wiceprezes wojewódzkiego sądu administracyjnego Sczaniecki Stanisław — z dniem 30.IV. 31 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.